

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul V — Nr. 95

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 17 mai 1993

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
D E C R E T E			
59. — Decret privind acordarea gradului de general-maior unui colonel din Serviciul de Protecție și Pază	2	65. — Decret privind acordarea gradului de general-maior unui colonel din Ministerul de Justiție	4
60. — Decret privind trecerea în rezervă sau direct în retragere a unor generali din Ministerul Apărării Naționale	2	66. — Decret privind înaintarea în gradul de general-locotenent a unui general-maior și în gradul de viceamiral a unui contraamiral din Ministerul de Interne	4
61. — Decret privind trecerea direct în retragere a unor generali din Ministerul Apărării Naționale	3	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
63. — Decret privind acordarea gradului de general-maior unor colonei din Ministerul de Interne	3	Decizia nr. 3 din 2 februarie 1993	5—7
64. — Decret privind acordarea gradului de general-maior unui colonel din Serviciul de Informații Externe	4	Decizia nr. 21 din 20 aprilie 1993	7—10
		ACTE ALE ORGANELOR ADMINISTRAȚIEI PUBLICE	
		69. — Ordin al ministrului turismului pentru aprobarea Normelor metodologice privind stabilirea tarifelor pentru unitățile turistice de cazare	10—15

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind acordarea gradului de general-maior unui colonel
din Serviciul de Protecție și Pază**

În temeiul art. 94 lit. b) din Constituția României,

Președintele României decretează :

Articol unic. — Se acordă gradul de general-maior domnului colonel
Arădăvoaice Gheorghe.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

București, 7 mai 1993.

Nr. 59.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind trecerea în rezervă sau direct în retragere
a unor generali din Ministerul Apărării Naționale**

În temeiul art. 94 lit. b) din Constituția României,

Președintele României decretează :

Art. 1. — Pe data de 15 mai 1993, generalul-maior Man Florian
Constantin se trece în rezervă, prin aplicarea art. 43 lit. a) din Statutul
corpului ofițerilor.

Art. 2. — Pe data de 25 iunie 1993, generalul-locotenent Opruță
Traian Horia se trece în rezervă, prin aplicarea art. 43 lit. a) din Statutul
corpului ofițerilor.

Art. 3. — Pe data de 15 mai 1993, generalul-maior Anton Emil
Gheorghe se trece direct în retragere, prin aplicarea art. 46 lit. b) din
Statutul corpului ofițerilor.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

București, 8 mai 1993.

Nr. 60.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind trecerea direct în retragere a unor generali
din Ministerul Apărării Naționale**

În temeiul art. 94 lit. b) din Constituția României,

Președintele României decretează :

Articol unic. — Pe data de 15 mai 1993 se trec direct în retragere,
prin aplicarea art. 46 lit. a) din Statutul corpului ofițerilor, următorii :

- generalul-maior Ciurușniuc Constantin Grigore
- generalul-maior Marcea Marin Vasile
- generalul-maior Mircea Constantin Dumitru
- generalul-maior Nistor Constantin Ioan
- generalul-maior Pariș Ion Victor
- generalul-maior Sandu Gheorghe Gavrilă.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

**În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.**

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

București, 8 mai 1993.

Nr. 61.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind acordarea gradului de general-maior
unor colonei din Ministerul de Interne**

În temeiul art. 94 lit. b) din Constituția României,

Președintele României decretează :

Articol unic. — Se acordă gradul de general-maior următorilor :

- colonelului Dan Teodor Gheorghe
- colonelului Pitulescu Ion Ion.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

**În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.**

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

București, 11 mai 1993.

Nr. 63.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind acordarea gradului de general-maior unui colonel
din Serviciul de Informații Externe**

În temeiul art. 94 lit. b) din Constituția României,

Președintele României decretează :

Articol unic. — Se acordă gradul de general-maior domnului colonel Ciobanu Dumitru.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

București, 11 mai 1993.

Nr. 64.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind acordarea gradului de general-maior
unui colonel din Ministerul de Justiție**

În temeiul art. 94 lit. b) din Constituția României,

Președintele României decretează :

Articol unic. — Se acordă gradul de general-maior domnului colonel Chiș Vasile Ioan.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

București, 11 mai 1993.

Nr. 65.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind înaintarea în gradul de general-locotenent
a unui general-maior și în gradul de viceamiral
a unui contraamiral din Ministerul de Interne**

În temeiul art. 94 lit. b) din Constituția României,

Președintele României decretează :

Art. 1. — Se înaintează în gradul de general-locotenent domnul general-maior George Ioan Dănescu.

Art. 2. — Se înaintează în gradul de viceamiral domnul contraamiral Dumitrescu Dumitru Emil.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

București, 11 mai 1993.

Nr. 66.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 3

din 2 februarie 1993

Președinte — Antonie Iorgovan
 Judecător — Mihai Constantinescu
 Judecător — Viorel Mihai Ciobanu
 Magistrat-asistent — Florentina Geangu.

Convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, completul de judecată, având în vedere actele și lucrările dosarului, deliberând, constată :

Judecătoria sectorului 2 București, având pe rol soluționarea cauzei civile dintre reclamantul Marcu Vasile și pârâții Societatea Comercială „Foișor” — S.A. și Regia Autonomă „Imobiliara” referitoare la revendicarea de către reclamant a imobilului situat în București, str. Orzari nr. 67, etaj 1, sector 2, a invocat, din oficiu, în temeiul art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a Decretului nr. 92/1950 pentru naționalizarea unor imobile.

Excepția a fost pusă în discuția părților, iar prin încheierea din 12 noiembrie 1992 instanța a sesizat Curtea Constituțională pentru a hotărî asupra excepției ridicate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, suspendând, totodată, potrivit art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, judecarea cauzei pe perioada soluționării excepției.

Părțile, așa cum rezultă din încheierea din 12 noiembrie 1992, au fost de acord cu sesizarea Curții Constituționale pentru a hotărî asupra excepției invocate, solicitând suspendarea cauzei până la soluționarea acesteia.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Iuând act de excepția de neconstituționalitate a Decretului nr. 92/1950 pentru naționalizarea unor imobile, invocată, din oficiu, de Judecătoria sectorului 2 București, în cauza ce formează obiectul dosarului nr. 6129/1992 al acestei instanțe, reține următoarele :

Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția, deși instanța de judecată a apreciat că Decretul nr. 92/1950 ar fi neconstituțional, deoarece în cauza de față nu se pune problema aplicării unei legi anterioare Constituției la raporturi juridice sta-

bilite după intrarea în vigoare a Constituției, ci la constituirea dreptului de proprietate al statului asupra imobilelor naționalizate, ce face obiectul unor raporturi juridice stabilite în anul 1950. Rezultă, în consecință, că excepția cu care a fost sesizată Curtea se referă la efectele aplicării unei legi anterioare Constituției.

Instanța de judecată a invocat excepția de neconstituționalitate pe temeiul, în esență, al următoarelor motive :

a) Constituția României asigură protecția constituțională a proprietății private atât sub aspectul garanțării acestui drept, potrivit art. 41 alin. (1), inclusiv a dezmembrămintelor sale, cât și sub aspectul ocrotirii dreptului respectiv, regimul general al proprietății putând fi reglementat numai prin lege organică ;

b) protecția constituțională a proprietății private se regăsește în constituțiile anterioare celei din 1991, cum ar fi în art. 8 al Constituției din 13 aprilie 1948, chiar dacă — așa cum se precizează în încheierea de sesizare a Curții — uneori numai formal ;

c) constituțiile statelor democratice ocrotesc și garantează dreptul de proprietate, ca de exemplu Constituția Statelor Unite ale Americii ;

d) dreptul de proprietate este un drept natural, individual, permanent, transmisibil și inegal, iar reglementarea acestui drept se regăsește în legislație, cum ar fi prevederile art. 475 și 480 din Codul civil ;

e) naționalizarea nu se întemeiază pe o cauză de utilitate publică, care justifică, în sensul art. 481 din Codul civil, ca o persoană să poată fi silită a ceda proprietatea sa, deoarece instanța consideră că nu au existat condițiile cerute de un interes general și că, prin naționalizare, au fost lezate interesele terților, reglementate de instituțiile dreptului civil și ale dreptului comercial referitoare la imobilele trecute în proprietatea statului.

Motivele legate de dispozițiile legale invocate de instanță în susținerea excepției corespund prevederilor constituționale atât în ce privește garanția, cât și ocrotirea dreptului de proprietate privată.

În conformitate cu regimul constituțional al dreptului de proprietate privată instituit prin Constituția din

1991, naționalizarea — așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 4/1992 — este o măsură neconstituțională, singura posibilitate de trecere silită în proprietate publică a unor bunuri proprietate privată fiind exproprierea în condițiile art. 41 alin. (3) și (5) din Constituție, precum și confiscarea, în condițiile alin. (8) al aceluiași articol.

Supremația dispozițiilor constituționale referitoare la regimul juridic al proprietății private, ca de altfel supremația legii fundamentale, prevăzută de art. 51 din Constituție, se aplică, însă, exclusiv legilor și altor reglementări adoptate sub imperiul Constituției actuale. Pe baza acestui criteriu, al supremației legii fundamentale, nu se poate constata violarea de către o lege anterioară Constituției din 1991 a unor reguli instituite de aceasta, întrucât ele nu existau la data când acea lege a fost adoptată. Aplicarea criteriului ierarhic al supremației Constituției față de o lege anterioară ar însemna să confere regimului constituțional actual un efect retroactiv, cu încălcarea principiului neretroactivității legii, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție, și a art. 150 alin. (1), potrivit căruia legea anterioară contrară Constituției este abrogată, ceea ce exclude *de plano* posibilitatea ca ea să încalce supremația unei norme constituționale.

Deci, față de legile anterioare Constituției, cum este și Decretul nr. 92/1950, ținând seama de art. 150 alin. (1) din Constituție, se poate pune numai problema dacă acestea sunt sau nu în vigoare, după cum sunt conforme sau încalcă o prevedere constituțională.

Rezultă că motivele invocate de instanță spre a se constata neconstituționalitatea Decretului nr. 92/1950 fiind întemeiate exclusiv pe criteriul ierarhic, al supremației normei constituționale, nu pot fi reținute pentru soluționarea excepției. În considerarea supremației Constituției, o lege poate fi apreciată numai în funcție de regimul constituțional sub imperiul căruia a fost adoptată. Legea, în înțeles de act juridic, este supusă regulii „tempus regit actum“, adică regimului constituțional din perioada când a fost adoptată, inclusiv în ce privește posibilitatea controlului constituționalității sale. Contradicția unei legi anterioare Constituției cu prevederile acesteia fiind un aspect al conflictului legilor în timp are drept consecință abrogarea ei, totală sau parțială, în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție, potrivit principiului „lex posteriori derogat priori“.

Pentru soluționarea conflictului legilor în timp este necesar a se deosebi dreptul subiectiv, constituit potrivit legii anterioare, de cel constituit potrivit legii posterioare. Legea posterioară nu poate atinge dreptul născut sub imperiul legii anterioare, deoarece ar însemna ca legea nouă să fie aplicată retroactiv, contrar prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție și cerințelor legate de asigurarea stabilității raporturilor juridice. Noua lege poate modifica regimul juridic al dreptului anterior, poate suprima acest drept sau, ceea ce, în fond, este similar, îl poate înlocui cu un alt drept care astfel se naște, cum ar fi în cazul reconstituirii dreptului abolit de legea anterioară. Dar, fără retroactivitate, noua lege nu poate desființa modalitatea în care legea anterioară a constituit dreptul respectiv, această modalitate fiind supusă regulii „tempus regit actum“. De aceea, chiar dacă naționalizarea nu este constituțională potrivit prevederilor Constituției din 1991, legiuitorul actual neavând un suport constituțional pentru a adopta o asemenea măsură, dreptul subiectiv de proprietate al statului asupra imobilelor naționalizate, întrucât s-a constituit anterior Constituției, nu este stins ca efect al intrării în vigoare a acesteia. Desigur, acest drept — ca, de altfel, orice alt drept de proprietate — se poate exercita, în prezent, numai cu respectarea prevederilor constituționale referitoare la proprietate. Este un aspect care, însă, nu privește existența dreptului, ci regimul său juridic.

Potrivit art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, neconstituționalitatea unei legi se poate constata doar cu referire la raporturile juridice stabilite după intrarea în vigoare a Constituției din 1991. Această prevedere, prin ipoteză, este aplicabilă exclusiv legilor anterioare Constituției, deoarece, față de legile posterioare, în mod inevitabil, raporturile juridice corespunzătoare nu se pot stabili decât după intrarea în vigoare a acesteia. Deci, cu referire la legile anterioare, față de care art. 150 alin. (1) din Constituție prevede că ele sunt abrogate în măsura în care vin în conflict cu o dispoziție constituțională, art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit principiului „lex posteriori“, limitează efectul abrogator la data intrării în vigoare a Constituției. Această regulă este însă inaplicabilă imobilelor naționalizate prin Decretul nr. 92/1950, deoarece în cazul acestor imobile dreptul subiectiv de proprietate al statului s-a constituit, deci raporturile juridice corespunzătoare s-au stabilit anterior Constituției.

Față de cele arătate, rezultă că excepția de neconstituționalitate invocată este în mod vădit contrară principiului neretroactivității legii, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție, și dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992. Această concluzie nu este înfirmată de faptul că dreptul de proprietate al statului, constituit pe baza Decretului nr. 92/1950, reprezintă o situație juridică în curs.

Conflictul rezultat din succesiunea în timp a legilor implică două aspecte, și anume: dreptul și efectele sale sub imperiul legii anterioare, pe de o parte, respectiv efectele dreptului constituit pe baza legii anterioare în curs de desfășurare sub regimul legii posteroare, pe de altă parte. Prima ipoteză este guvernată exclusiv de legea anterioară, deoarece orice altă soluție implică aplicarea retroactivă a noii legi. În cea de-a doua ipoteză, însă, este necesar să se deosebească constituirea dreptului care, pentru același motiv, al neretroactivității legii, nu poate fi decât pe temeiul vechii legi, de efectele sale după intrarea în vigoare a noii legi, care pot fi modificate de aceasta. De aceea, dreptului de proprietate al statului, constituit potrivit Decretului nr. 92/1950, îi sunt aplicabile prevederile regimului constituțional actual, chiar dacă atunci când el s-a constituit, regimul său juridic era altul. Este consecința aplicării imediate a noii legi asupra acestui regim juridic, care are în vedere exclusiv efectele dreptului, chiar și atunci când îl desființează — încetarea acestor efecte —, nu modalitatea sa de constituire, care este un aspect anterior și prealabil aplicării în timp a noii legi. În consecință, din regimul actual de exercitare a dreptului de proprietate al statului nu se poate deduce stingerea acestui drept, cât timp legea pe baza căreia el s-a constituit a fost adoptată pe baza altui regim constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 15 alin. (2), art. 144 lit. c) și art. 150 alin. (1) din Constituție, art. 13 lit. A) c), art. 24 alin. (2), art. 25 alin. (1) și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de Judecătoria sectorului 2 București, în cauza ce formează obiectul dosarului nr. 6129/1992 al acestei instanțe.
Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.
Pronunțată la 2 februarie 1993.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. Antonie Iorgovan

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 21

din 22 aprilie 1993

Florin Bucur Vasilescu — președinte
Miklós Fazakas — judecător
Ion Filipescu — judecător

Ioan Muraru — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent.

Pe rol soluționarea recursului formulat de Marcu Vasile împotriva Deciziei nr. 3/2 februarie 1993 a Curții Constituționale, prin care se respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a Decretului nr. 92/1950 privind naționalizarea unor imobile.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 31 martie 1993, în lipsa intimății Societatea Comercială „Foișor” — S.A. și a procurorului, ambii legal citați, și consemnate în încheierea de la acea dată, pronunțarea amânându-se pentru 12 aprilie, iar apoi pentru 20 aprilie 1993.

Din concluziile orale și scrise, depuse la dosar de recurentul Marcu Vasile, rezultă că nu a fost de acord cu excepția de neconstituționalitate a Decretului nr. 92/1950, ridicată din oficiu de instanță, și deci nici cu sesizarea Curții Constituționale.

Cât privește Decizia Curții nr. 3/2 februarie 1993 împotriva căreia a formulat recursul, consideră că este dată cu depășirea atribuțiilor pe care aceasta le are, că prevederile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 și art. 77 din Legea nr. 58/1991 sunt eronat interpretate și că, potrivit Decretului nr. 92/1950, imobilul în litigiu era exceptat de la naționalizare.

Din concluziile intimății Regia Autonomă „Imobiliara” rezultă că socotește Decizia Curții nr. 3/2 februarie 1993 temeinică și legală, pentru considerentele redată în încheierea din 31 martie 1993.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

având în vedere actele și lucrările dosarului reține următoarele :

Curtea Constituțională a fost sesizată prin încheierea din 12 noiembrie 1992 a Judecătoria sectorului 2 București cu soluționarea excepției de neconstituționalitate — invocată din oficiu — a Decretului nr. 92/1950 privind naționalizarea unor imobile, în dosarul civil nr. 6129/1992.

În motivarea excepției, instanța susține : „art. 41 din Constituție ocrotește și garantează proprietatea ; dreptul de proprietate este un drept natural, permanent, etern și inegal ; naționalizarea dispusă de Decretul nr. 92/1950 nu se întemeiază pe o cauză de utilitate publică, încălcându-se astfel prevederile art. 481 din Codul civil”.

Instanța pune în discuția părților excepția invocată, respectiv reclamantului Marcu Vasile și părților Regia Autonomă „Imobiliara” și Societatea Comercială „Foișor” — S.A.

Părătele pun concluzii de suspendare a judecării cauzei și de trimitere a dosarului Curții Constituționale în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate.

Reclamantul — Marcu Vasile — nu se opune sesizării Curții Constituționale, dar arată că va depune în scris punctul său de vedere cu privire la excepție.

În concluziile scrise, depuse la dosarul nr. 6129/1992 al Judecătoria sectorului 2 București, reclamantul Marcu Vasile își precizează și își explicitează acțiunea în revendicare a imobilului naționalizat în temeiul Decretului nr. 92/1950, fără însă a face nici o referire la excepția de neconstituționalitate.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 3/2 februarie 1993, respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a Decretului nr. 92/1950 pentru următoarele motive : Constituția din 1991 nu retroactivează și, ca atare, pentru legile anterioare, ca în cazul Decretului nr. 92/1950, se pune problema dacă ele mai sunt sau nu în vigoare (art. 150 alin. (1) din Constituție), după cum sunt conforme sau încalcă o prevedere constituțională ; din considerentele invocate de instanță rezultă că ne aflăm în prezența conflictului legilor în timp, pentru soluționarea căruia este necesar a se deosebi dreptul subiectiv, constituit potrivit legii anterioare, de cel constituit potrivit legii posterioare. Ca atare, chiar dacă naționalizarea nu este constituțională potrivit Constituției din 1991, dreptul subiectiv de proprietate al statului asupra imobilelor naționalizate nu este stins ca efect al intrării în vigoare a acesteia, cât timp legea pe baza căreia el s-a constituit a fost adoptată pe baza altui regim constituțional ; excepția invocată urmărește repararea, în natură, a daunelor suferite de persoanele ale căror imobile au fost naționalizate ; potrivit art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, repararea daunelor suferite anterior intrării în vigoare a Constituției se reglementează prin lege.

Prin recursul formulat în termen legal împotriva Deciziei nr. 3/2 februarie 1993, Marcu Vasile solicită desființarea acesteia, deoarece este netemeinică și nelegală, și retrimiteră dosarului judecătoria pentru legala soluționare.

În motivarea recursului se susține : greșita înțelegere de către Curte a poziției recurentului cu privire la excepția de neconstituționalitate, mai precis, lipsa acordului său în legătură cu trimiterea dosarului spre soluționare de către aceasta ; neconstituționalitatea Decretului nr. 92/1950 chiar față de Constituția din

1948, care oferea protecție proprietății private; neconstituționalitatea Deciziei nr. 3/2 februarie 1993, care obligă la anularea sau anihilarea oricăror dispoziții legale în materie civilă, legi care stau la baza soluționării diferitelor litigii între persoane fizice sau juridice, pe parcursul desfășurării acestora, și nesemnarea deciziei de către toți judecătorii Curții, ceea ce creează imposibilitatea cunoașterii poziției acestora.

În vederea soluționării recursului, în baza prevederilor art. 25 din Legea nr. 47/1992, făcând aplicarea prevederilor art. 24 alin. (3) din aceeași lege, au fost solicitate puncte de vedere Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului.

În răspunsul său, Senatul României consideră că decizia atacată este întemeiată.

Punctul de vedere al Guvernului referitor la recursul formulat împotriva deciziei Curții și, respectiv, la excepția de neconstituționalitate este în esență următorul: art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 stabilește că deciziile Curții, prin care se constată neconstituționalitatea unei legi, constituie temei legal pentru rejudecarea unor cauze numai dacă acestea au ca obiect raporturi juridice stabilite după intrarea în vigoare a Constituției din 1991 și, ca atare, controlul constituționalității unor acte normative adoptate înainte de intrarea în vigoare a Constituției actuale nu are temei legal. Aceste acte sunt supuse regimului instituit prin art. 150 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare în măsura în care ele nu contravin prevederilor constituționale, iar constatarea abrogării aparține exclusiv instanței de judecată în rezolvarea unui litigiu.

De asemenea, apreciază că Decretul nr. 92/1950 a avut o aplicare temporară, producându-și efecte la data emiterii lui, iar repararea daunelor suferite de cetățeni prin aplicarea acestui decret urmează a se realiza prin lege, conform soluției stabilite de art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

Guvernul consideră Decizia nr. 3/2 februarie 1993 a Curții Constituționale temeinică și legală.

Camera Deputaților nu a transmis punctul său de vedere referitor la recurs și, respectiv, la excepția de neconstituționalitate invocată.

În legătură cu competența Curții de a soluționa recursul formulat, sunt aplicabile prevederile art. 25 din Legea nr. 47/1992, fiind îndeplinite cerințele acestui text.

Referitor la primul motiv de recurs, și anume cel privind lipsa acordului reclamantului-recurent pentru

sesizarea Curții în scopul soluționării excepției de neconstituționalitate ridicată din oficiu de Judecătoria sectorului 2 București, se reține că aceasta a aplicat prevederile art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora instanța poate, din oficiu, să invoce neconstituționalitatea unei prevederi dintr-o lege sau ordonanță, de care depinde judecarea cauzei, ceea ce Judecătoria sectorului 2 București a și făcut.

Potrivit art. 23 alin. (6) partea finală din Legea nr. 47/1992, încheierea de suspendare este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare. Încheierea din 12 octombrie 1992 nu a fost însă recurată de către Marcu Vasile, ceea ce înseamnă că recurentul a achiesat la cele stabilite de instanță prin încheierea respectivă.

Afirmația reclamantului-recurent, potrivit căreia „va depune punctul său de vedere asupra excepției invocate”, nu a fost însă materializată, în notele scrise depuse la dosar nefăcându-se nici o mențiune cu privire la această excepție.

În temeiul acestor considerente, urmează ca acest motiv de recurs să fie respins.

Prin cea de-a doua critică adusă deciziei recurate se susține că decizia Curții este nelegală, deoarece Decretul nr. 92/1950 este neconstituțional, chiar față de Constituția din 1948, sub regimul căreia a fost emis, care oferea, de asemenea, protecție proprietății private.

Soluționarea acestui motiv de recurs impune clarificarea competenței Curții și sferei controlului pe care aceasta îl poate exercita potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție.

Potrivit art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, competența Curții privește numai raporturile juridice stabilite după intrarea în vigoare a Constituției din 1991.

În speță, însă, raportul juridic dedus judecății s-a născut în temeiul Decretului nr. 92/1950, îndată după apariția acestuia, deci înainte de intrarea în vigoare a Constituției actuale și, prin urmare, nici acest motiv de recurs nu este întemeiat.

Prin cel de-al treilea motiv de recurs se critică motivarea deciziei în ce privește repararea în natură a daunelor aduse prin aplicarea unor reglementări anterioare Constituției din 1991, considerându-se că această reparare se poate face nu numai prin lege, ci și prin hotărâri ale instanțelor judecătorești ce se pot pronunța până la apariția acesteia.

În privința acestui motiv de recurs, se reține că același art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care are

caracter imperativ, stabilește că repararea pagubelor suferite anterior intrării în vigoare a Constituției din 1991 se reglementează prin lege.

În consecință, și acest motiv de recurs urmează a fi respins.

În privința celui de-al patrulea motiv de recurs, potrivit căruia decizia este nelegală, nefiind semnată de toți membrii completului, se reține că, potrivit art. 32 alin. 3 din Regulamentul de organizare și funcționare

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992, recursul formulat de Marcu Vasile este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Față de cele de mai sus,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE :

Respinge recursul declarat de Marcu Vasile, domiciliat în București, str. Matache Dobrescu nr. 5, et. 1, ap. 2, sector 3, împotriva Deciziei nr. 3/2 februarie 1993 a Curții Constituționale.

Definitivă.

Pronunțată azi, 20 aprilie 1993.

PREȘEDINTE,
Florin Bucur Vasilescu

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CVISION
TECHNOLOGIES

ACTE ALE ORGANELOR ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

MINISTERUL TURISMULUI

ORDIN

pentru aprobarea Normelor metodologice privind stabilirea tarifelor pentru unitățile turistice de cazare

Ministrul turismului,

în temeiul prevederilor Decretului nr. 223/1992 pentru numirea Guvernului României,
în baza prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 796/1992 privind organizarea și funcționarea Ministerului Turismului,

văzând Normele metodologice privind stabilirea tarifelor pentru unitățile turistice de cazare elaborate de Ministerul Turismului, însușite de Federația Națională a Patronatului din Turism, Federația Sindicatelor din Turism, Asociația Hotelierilor din România, Asociația Națională a Agenților de Turism și Asociația Cabanierilor,

având în vedere precizările Ministerului Finanțelor nr. 310283/P.C./17.III.1993,
emite următorul ordin :

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice privind stabilirea tarifelor pentru unitățile turistice de cazare.

Art. 2. — Normele metodologice se aplică începând cu data de 1 aprilie 1993 ; pe aceeași dată își încetează aplicabilitatea orice dispoziții contrare.

Art. 3. — Prin grija Ministerului Turismului și a organelor sale teritoriale, prezentele norme vor fi difuzate și aduse la cunoștința agenților economici interesați.

Ministrul turismului,
Dan Matei-Agathon

București, 26 martie 1993.
Nr. 69.

CVISION
TECHNOLOGIES

NORME METODOLOGICE

privind stabilirea tarifelor pentru unitățile turistice de cazare

CAPITOLUL I

Reglementări generale

1. Prin Hotărârea Guvernului nr. 796 din 17.12.1992, Ministerul Turismului, în realizarea obiectivelor sale, inițiază și promovează norme și reglementări vizând activitatea de turism și protecția turiștilor, controlează și îndrumă practicarea prețurilor și tarifelor pentru prestații turistice.

Prezentele norme au la bază prevederile Legii nr. 15/1990 și hotărârile Guvernului nr. 776/1991 și nr. 412/1992, care reglementează regimul de stabilire și negociere a prețurilor și tarifelor, cât și normele tehnice emise de Ministerul Economiei și Finanțelor (Ordinul nr. 844/1992).

2. La baza diferențierilor tarifare pe categorii de confort, din prezentele norme, au stat prevederile Hotărârii Guvernului nr. 233/1992, precum și ale Ordinului ministrului comerțului și turismului nr. 87/1992 pentru clasificarea pe stele a unităților de cazare, indiferent de forma de proprietate.

3. Prin aplicarea prezentelor norme se urmărește fundamentarea tarifelor pe principii economice, coerența acestora la nivel național, corelarea cu piața internațională, protecția consumatorului, realizarea protecției sociale și asigurarea cadrului adecvat pentru o concurență loială.

CAPITOLUL II

Criterii de stabilire a tarifelor

1. Tarifele de cazare se stabilesc de către agenții economici cu activitate de turism, cu încadrarea în limitele din prezentele norme:

2. Tarifele din anexele nr. 1—3 precizează, pentru fiecare categorie de clasificare a unității, limitele minime și maxime între care agenții economici vor stabili tarifele maximale, care se afișează la loc vizibil.

Tariful maximal se aplică turiștilor străini veniți pe cont propriu și constituie baza de calcul pentru celelalte tarife: pentru cetățenii români pe cont propriu, tarife contractuale (turism organizat), tarife speciale pentru anumite categorii de cetățeni.

La stabilirea tarifelor maximale pentru fiecare unitate și categorie de confort în parte, agenții economici cu activitate de turism vor avea în vedere, pe lângă

analiza economică a costurilor, și particularitățile unității respective: dotarea, nivelul serviciilor oferite, ambianța, reputația, atracția turistică a zonei, amplasarea în cadrul localității, amplasarea camerelor, evoluția cererii, nivelul de tarife practicat de unități cu condiții similare. Rezultă, deci, că încadrarea la o anumită categorie de confort nu presupune alinierea automată la limita maximă stabilită în anexele nr. 1—3.

3. Întrucât pe teritoriul României plățile se fac numai în moneda națională, tarifele de cazare vor fi stabilite și încasate în lei.

Unitățile de cazare din zonele cu regim special vamal și de plăți, precum și hotelurile autorizate în mod expres de Banca Națională a României pot stabili și practica și tarife în dolari S.U.A. sau alte devize convertibile, atât pentru cazare, cât și pentru întreaga gamă de servicii oferite.

CAPITOLUL III

Tarife

A. Turiști pe cont propriu

1. Se înțelege prin *turist pe cont propriu*, în sensul prezentelor norme, persoana care se adresează direct unității de cazare și care nu prezintă documente pentru servicii turistice în unitatea respectivă, eliberate de către o agenție de voiaj, partener contractual al acesteia.

2. Pentru turiștii străini vor fi practicate tarifele maximale afișate (cap. II pct. 2).

3. Pentru turiștii români cu domiciliul în România, tarifele nu vor depăși 20—25% din tarifele maximale afișate. Se recomandă aplicarea unui procent de până la 20% pentru hotelurile de 1 și 2 stele și a unui procent de până la 25% pentru hotelurile de 3 și 4 stele.

4. Sunt asimilați, din punct de vedere tarifar, cetățenilor români cu domiciliul în România, conform reglementărilor legale:

— persoanele fizice străine care însoțesc sau acordă ajutoare umanitare, medicale sau sociale din străinătate, cu condiția prezentării prealabile la recepție a avizului comisiei interdepartamentale pentru coordonarea și asigurarea activităților umanitare, comisie din care face parte și un reprezentant al Ministerului Turismului (H.G. nr. 97/1991 și 121/1992);

— invitații Academiei Române și ai unităților sale subordonate, pentru care cheltuielile sunt suportate de partea română (H.G. nr. 778/1990);

— cetățenii Republicii Moldova, indiferent de scopul călătoriei (H.G. nr. 257/1992). Alți turiști străini făcând parte din grupurile de turiști din Republica Moldova nu vor beneficia de această prevedere.

B. Turiști sosiți organizați pe bază de contracte

1. Se înțelege prin *turist sosit organizați*, în sensul prezentelor norme, turistul individual sau în grup care utilizează serviciile unei unități de cazare în baza unor documente eliberate de o agenție de voiaj, partener contractual al unității de cazare respective.

2. Tarifele contractuale la servicii de cazare pentru turism organizați vor fi stabilite la niveluri inferioare celor practicate pentru turismul pe cont propriu. Ele nu vor putea fi însă mai mici decât următoarele procente aplicate la tariful maximal :

- 5% pentru turiștii români;
- 30% pentru turiștii străini.

CAPITOLUL IV

Tarife speciale

1. Tarife speciale pentru unele categorii de turiști străini pe cont propriu

Agenții economici cu activitate de turism pot practica tarife speciale pentru următoarele categorii de turiști străini, prin aplicarea de reduceri la tarifele maxime, după cum urmează :

cu până la 50% pentru :

— membrii Federației Internaționale a Jurnaliștilor și Scriitorilor de Turism și soțiile acestora, pe baza legitimațiilor eliberate de către federație ;

— invitații Parlamentului, Președinției, Guvernului, ai organelor și instituțiilor guvernamentale ;

— invitații Ministerului Turismului ;

— invitații societăților comerciale deținătoare de bază materială de cazare, atunci când sunt cazați în unitățile proprii, cât și invitații agențiilor de voiaj, dacă în documente nu se specifică facilități reciproce (gratuități, compensări etc.) ;

— personalul companiilor de aviație ;

— elevii, studenții, doctoranzii, lectorii sau alți cetățeni veniți la specializare în cadrul sistemului de învățământ organizat de Ministerul Învățământului și de alte ministere, numai în unitățile de cazare situate în localitatea în care se desfășoară activitatea profesională sau practică ;

— cetățenii români cu domiciliul în străinătate ;

— cetățenii străini rezidenți în România ;

— ziariștii străini acreditați în România.

cu până la 25% pentru :

— sejururi lungi, peste 21 de zile succesive în aceeași unitate de cazare ;

— zile din săptămână cu o afluență slabă a turiștilor ;

— invitații persoanelor juridice române, cu suportarea cheltuielilor de către acestea.

Pentru toate categoriile de invitați de mai sus, cazarea se va face în baza comenzilor persoanelor juridice române respective, numai după confirmarea prealabilă a acestora de către agenții economici prestatori.

2. Tarife speciale pentru unele categorii de turiști români

Agenții economici cu activitate de turism pot practica tarife speciale pentru următoarele categorii de turiști români, calculate ca reduceri de 95% din tarifele maxime afișate, în limita locurilor disponibile :

— copiii până la vârsta de 7 ani, cazați în pat separat ;

— elevii și studenții numai în grupuri organizate ;

— persoanele handicapate ;

— pensionarii de toate categoriile (limită de vârstă, asigurări sociale, incapacitate temporară de muncă, pensie de urmaș) ;

— veteranii, invalizii și văduvele de război ;

— persoanele care posedă titlul de luptător pentru Revoluția din Decembrie 1989 (Legea nr. 42/1990) ;

— ziariștii și reporterii radio-TV pe timpul delegației de serviciu ;

— salariații unităților și instituțiilor din turism și membrii lor de familie (soț, soție, copii), în baza prevederilor contractului colectiv de muncă la nivel de ramură în domeniul turismului.

3. Reducerile din prezentele norme nu pot fi cumulate și se aplică în toate unitățile de cazare, indiferent de forma de proprietate.

4. Tarifele speciale se acordă numai pe baza documentelor care atestă încadrarea într-una din categoriile de mai sus și care vor fi prezentate de deținători la sosirea în unitatea de cazare.

Documentele respective vor fi menționate în evidența recepțiilor și pe notele de plată eliberate (felul documentului, numărul și data eliberării, emișentul etc.).

CAPITOLUL V

Perioade de sezon

1. Perioadele de sezon din prezentele norme sunt stabilite pentru principalele forme de turism practicate în țara noastră și sunt valabile pe întregul teritoriu național, indiferent de tipul de proprietate a unităților de cazare.

Pentru contractarea la extern, perioadele de sezon pot fi adaptate în funcție de practica pe piețele respective.

Litoral :	extrasezon	1—31.05 ; 16—30.09
	sezon	
	intermediar	1—30.06 ; 1—15.09
	sezon	1.07—31.08
Stațiuni balneare :	extrasezon	1.01—30.04 ; 1.11—31.12
	sezon	
	intermediar	1—31.05 ; 1—31.10
	sezon	1.06—30.09
Stațiuni de munte :	extrasezon	16.04—15.06 ; 1.11—20.12
	sezon	
	intermediar	1.03—15.04 ; 15.09—31.10
	sezon	16.06—14.09 ; 21.12—28.02

2. Tarifele maxime practicate de agenții economici cu activitate de turism din stațiuni pot fi modificate în funcție de sezon, în cadrul limitelor precizate pentru fiecare categorie de confort (anexele nr. 1—3). Pentru cazuri speciale și pe perioade limitate se poate cere aprobarea Ministerului Turismului pentru depășirea acestor limite (maxime sau minime), pe baza unei fundamentări corespunzătoare.

CAPITOLUL VI

Dispoziții și precizări finale

1. Consiliile de administrație ale agenților economici cu activitate de turism vor stabili tarifele maxime conform prezentelor norme, le vor comunica în scris recepțiilor unităților de cazare și vor verifica afișarea și aplicarea acestora.

2. Tarifele derivate din cele maxime, aplicabile categoriilor de turiști precizate în prezentele norme, se stabilesc de către consiliile de administrație ale societăților comerciale sau de administratorul unic și se transmit recepției unității de cazare printr-o dispoziție scrisă. Acest document trebuie să se afle permanent la salariatul care realizează serviciul de recepție și constituie singura bază legală de practicare a acestor tarife.

3. Tarifele din anexele nr. 1—3 nu cuprind valoarea micului dejun. Pentru unitățile care, prin dotare, au posibilitatea acordării acestui serviciu, tarifele maxime afișate pentru turismul pe cont propriu vor cuprinde și valoarea micului dejun, care va fi precizată expres în tarif.

4. Tarifele de cazare în căminele studențești, internatele școlare și în alte spații similare, utilizate pe perioade limitate pentru cazare turistică, se stabilesc de către deținători, prin asimilare cu tarifele pentru unități de cazare subclasificate, conform anexei nr. 1 la prezentele norme.

5. Tarifele pentru animalele de casă care însoțesc turiștii, în unitățile care acceptă primirea acestora, vor fi calculate ca 20% din tariful pe loc de cazare plătit de turist. Accesul animalelor domestice va fi permis numai în baza certificatului veterinar de sănătate, solicitat de recepția hotelului.

6. Tarifele maxime stabilite conform cap. II pct. 2 pot fi modificate de unități, în măsura în care evoluția parității leu/\$ S.U.A. modifică costurile de producție și numai în rate de $\pm 10\%$. La data elaborării prezentelor norme, paritatea leu/\$ S.U.A. era de 580 lei/1 \$ S.U.A.

7. Tarifele pentru închirierea unor spații din cadrul unităților de cazare ca birouri vor fi stabilite în baza unor criterii unitare care vor asigura încasarea unui nivel minim, după cum urmează :

— persoane juridice străine : 50% din tariful maximal, indiferent de localitatea în care se află unitatea de cazare ;

— persoane juridice române, inclusiv societăți comerciale cu capital mixt, 30% din tariful maximal.

8. Spațiile închiriate ca birouri nu vor putea depăși 15% din capacitatea unității de cazare.

Pentru locatarii cu consumuri de apă, energie electrică etc. mai mari decât cele obișnuite în exploatarea spațiilor respective în scop turistic, diferențele de costuri pot fi urmărite și încasate separat.

9. Pentru structuri de cazare și situații care nu se încadrează în prevederile concrete ale prezentelor norme, agenții economici cu activitate de turism vor stabili tarife prin asimilare.

10. Agenții economici cu activitate de turism vor stabili din timp și vor comunica la Ministerul Turismului, tarifele la turismul pe cont propriu (maximale), după cum urmează :

— pentru sezonul de vară : până la data de 1.09 a anului precedent ;

— pentru sezonul de iarnă : până la data de 1.02 a anului curent.

Conform aceluiași termen, se recomandă încheierea contractelor între prestatori și agențiile de voiaj, mai ales pentru exportul turistic, asigurându-se astfel o pregătire normală a contractării externe.

11. Nerespectarea prezentelor norme, în cazul în care nu constituie infracțiune conform Codului penal, este considerată contravenție și se sancționează conform legislației în vigoare.

Contravențiile se constată și se sancționează de organele Ministerului Turismului, ale Ministerului Finanțelor, precum și de organele administrației publice locale desemnate în acest scop.

TARIFE LIMITĂ
pentru turiști pe cont propriu
— HOTELURI —

Structura spațiului de cazare	Categorია de clasificare a unității									
	4 stele		3 stele		2 stele		1 stea		subclasi- ficate	
	max.	min.	max.	min.	max.	min.	max.	min.	max.	
— Cameră cu 1 pat	36.700	26.850	18.350	11.800	5.800					
— Cameră cu 2 paturi	56.450	41.300	28.150	18.200	9.150					
— Garsonieră	70.100	51.400	34.300	21.850	10.900					
— Apartament	84.700	61.900	40.800	25.100	12.700					

Tariful maxim al unei categorii este tariful minim pentru categoria imediat superioară.

1. Tarifele pentru vilele subclasificate, pentru cele de 1 și 2 stele, cât și pentru moteluri vor reprezenta maximum 70% din tarifele hoteliere, la aceeași categorie. Tarifele pentru vilele de 3 și 4 stele vor fi asimilate cu tarifele pentru hoteluri la aceeași categorie.

2. Unitățile hoteliere aflate în orașe mari și în reședință de județ pot stabili tarife maxime cu până la 15% mai mari.

3. Pentru congrese, târguri, expoziții etc. și grupuri speciale, solicitând servicii superioare care antrenează un volum și o calitate mai mare a prestațiilor, pot fi practicate tarifele maxime ale categoriei respective.

4. Pentru camerele cu două paturi, garsoniere și apartamente, tarifele sunt stabilite pentru o ocupare de două persoane. Pentru a treia persoană care ocupă un pat suplimentar, cu acordul turiștilor cazați în aceeași cameră, tariful va reprezenta 50% din tariful pentru un loc. Pentru utilizarea exclusivă de către o singură persoană, tariful pe cameră (apartament) va fi redus cu 20%.

Persoanele care acceptă partajarea camerei vor plăti doar un loc. Încasarea contravalorii micului dejun va fi corelată cu numărul de persoane care ocupă efectiv camera.

5. La hotelurile de 5 stele, cât și pentru hotelurile-apartament, tarifele vor fi stabilite o dată cu obținerea certificatului de clasificare.

6. Unitățile de cazare vor asigura ziua hotelieră de 24 de ore, începând și terminând, de regulă, cu ora 12,00.

7. Tarifele pentru unitățile de cazare subclasificate se aplică unităților care nu au putut fi clasificate la o stea și funcționează astfel pe perioadă limitată.

TARIFE LIMITĂ
pentru turiști pe cont propriu

— BUNGALOURI, PENSIUNI, CĂSUȚE DIN CAMPINGURI
 ȘI PENTRU ÎNCHIRIEREA TERENULUI DE CAMPARE —

Structura spațiului de cazare	Categorია de încadrare					
	3 stele		2 stele		1 stea	
	max.	min.	max.	min.	max.	
— Cameră cu 1 pat	4.950	4.100	3.500			
— Cameră cu 2 paturi	7.750	6.350	5.400			
— Cameră cu 3 paturi	9.700	7.900	6.700			

Tariful maxim al unei categorii este tariful minim pentru categoria imediat superioară.

1. Pentru pensiunile care asigură accesul separat în spațiile închiriate și la dependențe, cu folosință exclusivă pentru turiști (baie pentru camere și bucătărie pentru garsoniere și apartamente), tarifele pot stabili până la nivelul celor pentru hoteluri, la aceeași categorie de confort.

2. Pentru căsuțe, tarifele vor fi cu minimum 20% mai mici, la aceeași categorie.
 3. Tarifele limită pentru închirierea terenului de campare în campinguri sunt :
 — 1 stea maximum 325 lei/mp ;
 — 2 stele minimum 325 — maximum 400 lei/mp ;
 — 3 stele minimum 400 — maximum 500 lei/mp ;
 — 4 stele minimum 500 — maximum 650 lei/mp.

Tarifele de mai sus includ accesul la toate dotările prevăzute ca minime în reglementările Ministerului Turismului (O.M.T. nr. 87/1992) la categoria respectivă.

ANEXA Nr. 3

TARIFE LIMITĂ
pentru turiști pe cont propriu

— CABANE —

Structura spațiilor de cazare	Categorie de încadrare				
	3 stele		2 stele		1 stea
	max.	min.	max.	min.	max.
— Cameră cu 1 pat, cu grup sanitar propriu	6.000		5.400		4.850
— Cameră cu 1 pat, fără apă curentă	—		—		3.900
— Cameră cu 2 paturi, cu grup sanitar propriu	4.675		4.250		3.825
— Cameră cu 2 paturi, fără apă curentă	—		—		3.050
— Cameră cu 3—4 paturi, cu grup sanitar propriu	4.050		3.650		—
— Cameră cu 4—8 paturi	2.650		2.400		—
— Cameră cu peste 8 paturi	—		—		2.200
— Pat comun (prici)	—		—		1.600

Tariful maxim al unei categorii este tariful minim pentru categoria imediat superioară.

ÎN ATENȚIA CITITORILOR!

Prin Hotărârea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, a fost înființată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaților, care are dreptul, conform prevederilor hotărârii menționate, la prima publicare a tuturor actelor normative.

Pentru a cunoaște legislația ce a fost adoptată după Revoluția din Decembrie 1989, pentru a fi informați cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriți, pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege (citații, concursuri, pierderi de acte, schimbări de nume, anunțuri ale agenților economici, cereri de dobândire sau de renunțare la cetățenia română etc.), Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, prin Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București, invită societățile comerciale, întreprinzătorii particulari din țară și din străinătate, precum și pe toți cei interesați, să se adreseze în acest scop zilnic între orele 8,00—13,00 la telefon 6.11.77.02 sau direct la sediul acestuia din str. Blanduziei nr. 1, sector 2.

Aducem, pe această cale, la cunoștință că, începând cu data de 1 ianuarie 1993, prețurile practicate de regie pentru publicațiile sale, la care puteți face abonamente la oficiile poștale, sunt următoarele :

	lei/trimestru
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, română	2.625
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, maghiară (ROMÂNIA HIVATALOS KÖZLÖNYE)	2.625
● MONITORUL OFICIAL, Partea a II-a	14.400
● MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	1.200
● MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	8.000
● COLECȚIA DE LEGI ȘI DECRETE	1.200
● COLECȚIA DE HOTĂRIRI ALE GUVERNULUI ȘI ALTE ACTE NORMATIVE	2.000

Tarifele aplicate pentru publicațiile prevăzute de lege a fi inserate în „Monitorul Oficial”, de la data de 1 ianuarie 1993, sunt următoarele :

	lei
1. MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	
— pierderi de acte, de sigilii, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești și notariatele de stat	per anunț 1.000
— acte procedurale ale instanțelor judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege	per anunț 1.400
— extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română	per anunț 2.400
— anunț pentru licitație în vederea acordării unei concesiuni aprobate de Guvern	per anunț 1.800
— concursuri de ocupare de posturi didactice în învățământul superior	per cuvânt 20
2. MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	
— publicarea sentinței judecătorești privind înființarea societăților comerciale	per anunț 11.000
— bilanțuri și conturi de profit și pierderi : — pentru agenții economici care au funcționat în anii 1991 și 1992	per anunț 8.000
— pentru agenții economici care au funcționat numai în anul 1992	per anunț 7.000
— publicații cu prezentare tabelară	per rând coloană 300
— alte publicații ale agenților economici, sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege	per cuvânt 20

Plata publicațiilor cuprinse în Partea a III-a și Partea a IV-a se va face prin mandat poștal pe adresa : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, calea 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5, București, cont de decontare 30.98.12.301 B.C.R.—S.M.B. sau cu dispoziție de plată.

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, calea 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5, cont 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sector 2, telefon 6.11.77.02.
Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial”, București, str. Jiului nr. 163, sector 1, telefon 6.68.55.58.

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95/1993, conține 16 pagini.

Prețul 40 lei

40 816